

Befolkningen interesseret i i saa høj Grad som muligt at kunne nøjes med den faste Rente, den, som faktisk er en lovhjemlet Pension, og derved spares for Henvendelse til de kommunale Myndigheder, spares for den Undersøgelse, som Kommunen ellers maa foretage. Endelig har det ogsaa en høj Grad af Værdi for den, som har Slægtsinteresse, at man kan have sin Aldersrente sammen med en opsparet Kapital, hvilket man ikke kan nu, og altsaa har Ret til at disponere over denne lille opsparede Kapital og lade den gaa videre, lade Efterkommerne nyde Fordel deraf. Alt dette forstaaer det ærede Medlem meget vel, idet han er Tilhænger netop af de Principper, der findes her, og jeg fremhæver altsaa dette ikke som en Modsetning til det ærede Medlems Opfattelse, men kun for at sige til ham, at jeg tror ikke, at Bestemmelsen om Skønnet vil være i Stand til at svække, at dysse i Søvn, end sige at dræbe det Hovedprincip, som de faste Takster bærer frem. Men jeg for mit Vedkommende er rede til at forhandle om, hvor vidt Raaderum man bør give Skønnet, og da jeg skulde tro efter de Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte, at jeg i det væsentlige staaer paa den samme grundprincipielle Opfattelse som han i dette Forhold, og da det ærede Medlem for Aalborg Amt, de Konservatives Ordfører, udtalte, at han troede, det var nødvendigt at bevare et vist Skøn, men at det var rigtigt at sætte Grænser derfor, at ordne det indenfor visse Rammer, saa er det højst muligt, at der ud af en Forhandling kan komme tilfredsstillende Resultater.

Vedrørende dette Skøn udtalte det ærede Medlem fra Odder, at han var betænkelig ved Bestemmelsen om Appel til Indenrigsministeriet, idet han mente, at man derved paa en uheldig Maade greb ind i Kommunernes Selvstyret. Det har selvfølgelig ikke været Tanken, Tanken har været den, at da der her skabes en Ret for de vedkommende, en Ret til en Alderspension, burde det ikke blot være Spørgsmaalet om Adkomst til at hæve derne Alderspension, men ogsaa Spørgsmaalet om Størrelsen deraf, som de vedkommende kunde have Adgang til at appellere til højere Myndigheder. Men hvis Appelformen ikke tilfredsstillende, finder vi sagtens andre Udveje. At det er nødvendigt at have Appel, naar man vil indføre en Ret, gav det ærede Medlem for Aalborg Amt et Eksempel paa. Der kunde anføres mange andre. Det er ganske klart, at man, naar man siger, at i Tilfælde af, at visse bestemte Betingelser opfyldes, har den vedkommende en Ad-

komst til at faa en Pension, ikke paa nogen Maade kan overlade en lokal Myndighed at tilsidesætte disse Regler af lokal-økonomiske Grunde eller ud fra en lokal fejlagtig Opfattelse af Loven. Saa maa denne Ret kunne gennemføres ved en Appel til den Myndighed, som staaer til Ansvar overfor den Forsamling, som er hele Landets Forsamling, som har givet Loven, og hvis Opgave det derfor ogsaa er at paase, at Loven gennemføres i Overensstemmelse med dens Hensigt.

Det ærede Medlem og andre har været inde paa Spørgsmaalet, om det var rigtigt, at der med Hensyn til denne Rente er gjort Forskel paa, hvad der ydes Kvinden, og hvad der ydes Manden, og det ærede 13de Medlem for Hovedstaden (Elna Munch) har med vanlig Energi kastet sig i Brechen for en nøjagtig, paa Øre udmaalt, Lighed. Naar det ærede Medlem nu her i sin Agitation for at tilvejebringe denne formelle Lighed i et særdeles vel turneret Afsnit af sine Udtalelser talte om Kvinderne, der levede længe, og som man ikke kunde komme af med saa hurtigt, og som derfor skulde have lidt, medens Mændene, som hurtigt døde, skulde have meget, saa maa det være mig tilladt at gøre opmærksom paa, at Forskellen mellem meget og lidt her er meget lille. Meget er 420 Kr. i 60 Aars Alderen, og lidt er 360 Kr.; meget er 660 Kr. for Manden i det 66de Aar, og lidt er 570 Kr. for Kvinden. Jeg tror ikke, at den oratoriske, agitatoriske Overdrivelse, som laa i disse Ord, har noget med Lovforslaget at gøre. Jeg maa dernæst overfor det ærede 13de Medlem for Hovedstaden (Elna Munch) sige, at det, som er foreslaaet gennemført her, paa ingen Maade er en Afvigelse fra det Princip, som er nedlagt i Tjenestemandsløven. Det vil jeg være mig imod. Det er ikke noget, som af Uagtsomhed er kommet med ud fra gamle Synspunkter, men det beror paa en selvstændig Overvejelse af dette Spørgsmaal; efter at Ligelønsprincippet er antaget.

Jeg er en ubetinget Tilhænger af Ligelønsprincippet, fordi den Tilstand aldrig i Længden kan opretholdes, at de samme Tjenestestillinger lønnes forskelligt, efter som der i Tjenestestillingen er ansat en Mand eller Kvinde. Dette Princip kan paa ingen Maade holdes nede ved en Mandfolkepaastand om, at Kvinderne arbejder mindre, præsterer et ringere Arbejde i den samme Stilling; thi ogsaa blandt Mændene er der nogle, som præsterer mere Arbejde end andre i den samme Stilling og for den samme Løn. Kravet var derfor,